

Μά και σεις μὲς τῆς Θέμιδος διέσεις τὸν νοῦ των
 κ' ἰδοῦσθαι τὸ κράτος,
 ὁπότεν σὺν Πιλάτος
 ὁ Ράλλης τοῦ ἐρώτησε: τί νὰ ποιῶσω τοῦτον;
 καὶ πάντες ἄρον ἔκραζαν κ' ἄμειως σταυρωθήτω
 καὶ χάρις ἔστω ἀσύγνωστον συγγνώμης μὴ δοθήτω.

Ὁ γλῶσσαν ὀμιλῶν ἄβραν
 μὲ λόγῃν γλώσσης τὴν πλευρὰν
 βαθέως ἐκεντήθη.

Κι' εὐθέως χάρις ἐξ αὐτῆς
 δικαιοσύνης λατρευτῆς
 διέρρησε ἑστὰ πλήθη.

Ὅτ' ἐκ τοῦ ἔθματος ὠχρὸν
 οἱ φίλοι σὲ καθεῖλον,
 κι' εἶδες ἑστὰ πάθη σου φυγρὸν
 τὸν ἕνα κ' ἄλλον φίλον,
 τότε συνεκινήθησαν καὶ τὸν ἐγθρῶν τὰ πλήθη,
 τότε κ' αὐτὸς ὁ Φασουλῆς μεθ' ἕλκον ἐλυπέθη,
 κρυφίως δ' ἐφιδύρισε ἑστὸν φίλο Περικλέτο:
 ὁ πρῶτος ἀναμάρτητος τὸν λίθον του βαλέτω.

Ὅποτεν συγκατένευσε ὁρθὸς νὰ σηκωθῆς
 καὶ ν' ἀπολογηθῆς,
 τότε κ' ὁ Κόντης εἶλεγε: δόξα κ' ἔμοι καὶ πᾶσι
 καὶ τῇ μακροθυμίᾳ σου καὶ τῇ συγκαταβάσει.

Κι' ἔταν ἐλάλει εὐφραδῆς, μὰ κ' ἔταν ἐσιώπας
 καὶ Φαρισαίου; ὠκτερες καὶ Γραμματεῖς κυνώπας,
 σοῦ ἴφωναξαν: φιλάνθρωπε, πρὸς καταδίκην σου,
 κ' ὁ Ράλλης τὸ χερουδικὸ πολὺ ψηλὰ τὸ πῆρε.

Κι' ὁπότεν εἶπεσ διὰ σοῦ πὸς ἄγαθὰ καὶ ποκα
 ἐδόξασαν τὴν Θέμιδα, πάντες ἐβόων τότε:
 δόξα τῇ χάριτι τῇ σῆ καὶ τῇ φιλάνθρωπιᾳ,
 κ' ἔχασκαν Κεντηρίους καὶ νόμων στρατιώται.

Βοκοτοπούλου θρήνος ψαλλόμενος ἐρρίμως.

Τῆς Θέμιδος ὁ μύστης
 ἀπὸ τὴν κάθε σπειραν
 ἐδέχθη μαστιγώσεις,
 χορτάτοι δὲ καὶ νήστεις
 ἑστὸ χέρι τὸν ἐπῆραν
 μ' αὐτὰς τὰς ἀθώωσεις.

Τὶ μάρτυς πολυτλήμων ἱ
 διὰ συνήθη κλέη
 σκληρῶς κατηγορήθη.
 Τέτοιος παντελειῶν,
 παντοῦ δωρῶν ἔλην,
 πῶς δὲν ἀντελεήθη;

Μὲ τὰ χαρίσματά σου
 καὶ μὲ τὰς χριστάς σου
 ἐκίνησε τὸν φθόνον,
 βγάζεις τὸ κόμμα λαδί
 καὶ γινεσαι σμαδί
 γλωσσῶν δικαιοκτόνων.

Κάθε φθόνον βερέμης
 καὶ τὸ μικρὸν σου λάθος

ὡς φοβερὸν τὸ κρίνει,
 ἀλλὰ κ' ἡ μήτηρ Θέμις
 τὸ σὺν ὄρωπα πάθος
 μητροπρεπῶς ἰθρήνει.

Ὡ σὺ χαρίτων φρέαρ,
 δικαιοσύνης ἔαρ,
 ποῦ σου, καλέ, τὸ κάλλος;
 Κι' ὁ πρῶην μελανεῖμων
 πῶς ἔγινε λευχείμων,
 ῥωτοῦσε κ' ἕνας κ' ἄλλος.

Κι' ἡ μυροφόρος Σύρα
 ἔρρανε μὲ τὰ μύρα
 μυστην ἐκ τῶν ἐγκρίτων,
 μὰ κ' ὁ παππᾶς ἐκεῖνος
 ἰθρήνει σέ, τὸ σάβηος
 καὶ τῶν τριῶν Χαρίτων.

Ἄλλ' ἂν πιστὸς ἑστούς νόμους
 σιγῶν ἐδέχθη μώμους
 καὶ σκόμματα σκληρά,
 πλην τέλος διεσώθη
 καὶ πρὸς αὐτὸν ἐδόθη
 χάρις σιωπηρά.

Κι' ἂν ἤνοιξαν δριμέα
 κατὰ τοῦ δικηγόρου
 τῶν ἀσθεῶν τὰ χεῖλη,
 πλην ἔγινε σημαία
 Θέμιδος ἀθλοπόρου
 τραγώπαπα μαντύλι.

Κι' ὁ μὲν ἐξιλεώθη
 κ' αὐτὸς ἐδικαιώθη,
 κ' ὁ κόσμος δὲν ἐγάθη.
 Διὸ σὲ προσκυνοῦμεν
 καὶ πάντες ἀνυμνοῦμεν
 τοῦ Συριανοῦ τὰ πάθη.

Τὸ τί σημαίνει κρίνειν
 Ρωμῶν δικαιοσύνην
 τὸ ζέρω κ' ἀπὸ πέρου,
 καὶ μὲ ψυχὴν γενναίαν
 φιλάνθρωπιαν νέαν
 σῆ δώρησον ἑγέρει.

Καὶ κατὰ τὴν ποικιλίαν,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἄκτινες, νέον ἐκδοθὲν ἐν Κωνσταντινουπόλει
 λαμπρὸν Ἡμερολόγιον, μπαξές καὶ περιδῶλι.

Καὶ τὸν Ἄλογογαστρὸ Πέτρον τοῦ Κωνσταντινίδου
 σ' ἔλους σας τὸν συσταῶ, συμβουλὰς γὰρ ἴσα δίδει.

Τοῦ Δέλε' Ἀντωνιάδου μὲ κάλλος περιστῶν
 πολῦτιμον βιβλίον περὶ τῶν Μελισσῶν.

Ἐμπορος γνώστης τῶν ἐδῶ κ' ἔλικ τῆς Ὑδρογειοῦ,
 Σωκράτης ὁ πασιγνώστος, ὁ Παπαγεωργίου,
 μὰς ἤλεε ραδιόντατος ἀπὸ τὴν Ἑσπερίαν
 μὲ τῶσαν θαυμαστῶν συμῶν ἐπιζήλον σωρείαν
 πρὸς νέον πάλιν πλουτισμὸν τῶν δύο γνωστοτάτων
 αὐτοῦ Καταστημάτων,
 ποῦ σ' τοῦ Σταδίου τὴν ἐδὸν κάνουν σοῦς μεγάλο,
 τὸ πρῶτο δώδεκ' ἀριθμὸς, σαρκαντατρία τέλλο.